

يَهُودائے کاگد

يَهُودائے کاگدے پَجَار

يَهُودائے کاگد گُون دِيَم دِيُوكُئے نام و گُونڈِيَن درُوت و درَهباتِيَا بندات بيت و په هما مردمان كه كاگد نبشته كنگ بوتگ، آياني پَجَار هم بنداتا مان انت. نبشته كنوك وتي پَجَارا اے پئِما كنت: ”آكوبے برات، ايسا مسيھے هزمتكار، يهودا.“ ايسا مسيھے يَك براتيئے نام هم آكوب ات و دگه براتيئے نام يهودا ات، پميشكا بازيَن زانتكاريئے هئيالا اے كاگدے نبشته كنوك ايسا مسيھے براتِيَن يهودا انت. ايسائے برات يهودا، اورشليمئے كليسائے سروكے ات، بله يهودائے بارثوا دگه هِچ زانگ نبيت.

يَهُودائے كاگد په هما گوانك جتگِيَنان نبشته كنگ بوتگ كه ”هُدَايَن پتا دُوست انت و په ايسا مسيھيگي گُون شَرِيَن پهرِيْزے دارگ بوتگ انت.“ اے هبرئے هِچ نِشانے نِيست كه اے مردم كجا نِدوك بوتگ انت. بله كاگدے تها لهتِيَن جِيْڑهئے نام گرگ بوتگ. يهودا كُوشيت كه بازيَن مردمے باورمندان نارَهبنديَن كار سُوچ دِيِگا انت و اے رَدِيَن كاران شَرِيَن كار سابت كنگئے واستا مسيھي تاليمان رَدِيَن مانا دِيِگا انت. باورمند پريشان اتنت كه چُون اے مردمان چه وت دور بدارِيَن و وتا چه اِشاني رَدِيَن سر و سُوچان بَرگِيَنِيَن. اے كاگدے بازيَن هبرے پترُسے دومي كاگدے هبراني پئِما انت.

اے كاگدے مستريَن مكسد وانوكان چه هما رَدِيَن مردمان هُزار و هبردار كنگ انت كه رُمبے تها رَدِيَن تاليم و نارَهبنديَن كاران دِيِما بَرگا انت. اے گِيْئے سرا زور دِيِگ بوتگ كه باورمند وتي ايمانا مُهكم بكننت كه اے رَدِيَن مردمانی دِيِما داشت بكننت و دگه مردمان هم په اے كارا دلبَدِي دات بكننت.

١ ڇه آکوبئ برات، ايسا مسيهئ هزمتکار، يهودائ نيمگا،

په هما گوانک جتگينان که هداين پتا دوست انت و په ايسا مسيهئيگی گون
شرين پهريزه دارگ بوتگ انت. ٢ شمئ سرا رهمت، سهل و اسودگی و مهر
گيش و گيشتر بات.

دروگين استادانی آسر و اکبت

٣ او دردانگان! واهگدار اتان په شما هما رگگئ بارثوا بنبيسان که ما سجھين
ايئ شريکدار اين. بله من زلورت ديست که گون اے چيزانی نبيسگا، شمئ دلا
شووک پيدا بکنان تان په هما باورا جهد بکنيت که يک رنده پلگارتگينان دئيگ
بوتگ و تان ابد گون ماشما گون بيت. ٤ چيا که لهتين انچين مردم چيرکايی
شمئ نياما پترتگ که وتی بيهدايئ سوبا چه پيسرا مئاريگ کنگ بوتگ انت.
آ هداي رهمتان تاب دئنت و په وتی بيننگين کار و واهگان کارش بندنت و مئ
يک و يکدانگين واجه و هداوند، ايسا مسيها نمئت.

٥ شما اے سجھين چيزان سرید بوتگيت و زانيت، بله لوټان شمارا تهتال
پرينان که هداوندا يک برے وتی کئوم چه مسرا رگيت، بله آ که بيپاور انتت
رندترا گار و بيگواهی کرتنت. ٦ آيا هما پريشتگ هم تان دادرسيئ مزين
روچا تهاروکیا گون ابدماين زميلان بستگ انت که وتی اهتيارے برز و بلندين
گدرش نزانت و وتی جاگه اش يله دات. ٧ همے پئما، سدوم و گموره و کر و
گورے شهرانی مردم، که همایانی دئولا بيننگي اش کرت و نارهبندين واهگانی
پدا کپنت، ابدی آسا پرينگ بوتنت تان په دگران درس و ابرت بنت.

٨ انچش، گون اے سجھين سرگوستانی زانگا، هما مردم که وتی وابانی

تھا زندگ انت، وتی جسم و جانا پلټ و گندگ کنت، اِھتیارا نَمَنت و آسمانی
 زورمندان سُبک و بے اِزت کنت. (۹) تنتنا مزین پریشگ میکایلا، آ وھدا کہ
 موسائے جوئے بارئوا گون شئیتانا یک و دویی کرت، اے تھم و جُريت نیست آت
 کہ شئیتانا سُبک و میاریگ بکنت. تھنا گوشتی: ”ھداوند ترا سزا بدئیات.“ (۱۰)
 بله اے، ھما چیزانی سُبکی و بیهرمتیا کنت کہ آیانی بارئوا هج نزاننت. اے
 مردم ناسرید و بیزبانین جانورانی پیما، وتی سرشتے رندا کپنت و اے پیما
 گار و بیگواه بنت.

(۱۱) بژن و اپسوز په آیان! چیا کہ کائے راھا رئونت و وتی سوتانی پدا
 بلیامے گمراھیا کپنت و کورائے سرکشیا بیران بنت. (۱۲) اے مردم، شمے
 پرمهرین باورمندی دیوانان، وھدے په بیپرواهی گون شما هوړیگا وراگ ورنټ
 په شما بَنامی و پوُلنگے بنت. اے ھما شپانک انت کہ تھنا وتی جندے پزور
 کنگے رندا انت. ھما بیهورین جمبر انت کہ گواتش بارت. ھما دُگالی درچک
 انت کہ بیبر و بیپریشگ انت و دو بر مُرتگ انت. (۱۳) اے زړے ھما مستین چئول
 و مئوج انت کہ وتی شرمناکین کارانی کپ و گجان در ریچنت. ھما گسر و
 سرگردانین استار انت کہ تھارتین تھاروکی آیانی ابدی آسر و آکت انت.

(۱۴) ھنوک کہ آدمے ھپتمی نسل و پدريچ ات، اِشانی بارئوا چش پیشگوئی
 کنت و گوشتیت: ”ھداوند گون وتی لگانی لگین پلگارتگینان کئیت، (۱۵) تان
 سجھینانی دادرسیا بکنت و اے بیهداین ناباوران په آیانی سجھین گندھکاریان
 و په ھما سجھین سلین ھبران کہ اے بیباورین گنھکاران آییے ھلایا
 گوشتگ انت، میاریگ بکنت.“ (۱۶) اے مردم، گلہ گزار، ایرازگر و وتی بدکاری و
 سلین واھگانی بُدتگین انت، په وت پھر بندنت و په وتی نپ و سوتان گون
 چاپلوسی و چرپزبانی مردمان ستا کنت.

باورئې سرا مېر اوشتگ

(۱۷) جی، او دُردانگان! شما مئې هُداوند ایسا مَسِيهْ کاسِدانی پيشگووييان
وتی ياتا بداريت (۱۸) که شمارا گوشتش: ”گډی زمانگا، انچين ريشکند کنوک
ودئ بنت و کايئت که وتی بيهدايي و سل و بدین واهگانی رندگير انت.“ (۱۹)
اے، دنيایي مردم انت، چه هُدائے روا زبهر انت و جتايی دئور دئينت.

(۲۰) بله او دُردانگان! شما و تا چه پاک و بے ائيبن ايمانانا مېر و مْهکم بکنيت و
گوڼ پاکين روھئې مدتا دوا بلوئيت. (۲۱) و تا هُدائے مېرانی ساھگا بداريت و
مئې هُداوندین ایسا مَسِيهْ رهمتئې انتزار و ودارا بييت که شمارا په نميرانين
زندا سر کنت. (۲۲) گوڼ آلهتينا که دودل انت مېربان بييت، (۲۳) لهتينا چه آسا
بگشيت و برگيښيت و دگه لهتينا رهمت پيش بداريت بله گوڼ ترس و لرز و چه
آيانی جامگان هم نپرت بکنيت که آيانی جسما پليت کرتگ انت.

ستا و سنا

(۲۴) هما که شمارا چه ئگل ورگ و کيگا مېر داشت کنت و بے ائيب و گوڼ
مزين شادمانیې شمارا وتی پرشوکتين درگاها برت و سر کرت کنت، (۲۵) مئې
یک و يکدانگين هُدا و رگينوکا، مئې هُداوند ایسا مَسِيهْ و سيلها، چه ازل، انون
و تان ابد شان و شوکت و واک و کدرت برسات! انچش بات. آمين.